

Iveta Zenklová, Reflexe informelní tvorby Mikuláše Medka v dobové a pozdější literatuře
Bakalářská práce

Posudek školitelky

Iveta Zenklová si vybrala obtížné téma, vyplývající ovšem z jejího zaujetí informelní tvorbou Mikuláše Medka. Rozhodla se proto dále specifikovat uchopení této problematiky a ve své bakalářské práci se pokouší bilancovat, co bylo k tomuto tématu dosud napsáno.

Takovou koncepci pokládám za odůvodněnou. Ukazuje totiž jasně, že vlastně dodnes této jistě velmi viditelné osobnosti českého malířství druhé poloviny 20. století jsme mnohé dlužni. Zenklová dobře ukazuje, že v podstatě stále dochází k recyklaci dobových názorů Medkových vrstevníků, která ovšem provokuje konfrontační přístup o dvě generace mladších historiků umění. Je proto jistě namístě podat časově periodizovaný přehled toho, co bylo o Medkovi napsáno, neboť pustit se do samostatné úvahy na téma Medkovy pozice v českém a zejména západním kontextu poválečného umění přesahuje možnosti nejen bakalářské práce. Stejně tak souhlasím se zúžením zkoumané periody, neboť při začlenění surrealistických počátečních etap malířova díla by se téma nadměrně rozšířilo. Takto má studentka prostor pro dostatečně detailní informaci o publikovaných textech.

Zenklová podává solidní přehled dosavadní literatury, kterou charakterizuje a dokládá dobře zvolenými citáty. Její periodizace textů vztahujících se k Medkovu informelu má logiku v společensko-politické situaci. Naznačené souvislosti samotné autorovy tvorby jsou pro porozumění textům nezbytné.

Nepochybně by bylo možné na tématu dále pracovat, domnívám se ale, že úroveň porozumění Medkovi je obecněji platným problémem, který bude muset být podoben široké další diskuzi. Zenklová bilancuje první generační konflikt, jehož záznam přinesl sborník symposia Mikuláš Medek: uzavřený problém nebo aktuální fenomén českého umění?, který nepochybně otevřel do té doby tabuizované otázky. Sympatické je, že autorka sama v Medkovi cítí sílu, dokládá tak, že bude třeba v budoucí analýze umělcova díla hledat takové postoje, které nebudou ani adorací, ani likvidací, ale novou, dobře odpovídající interpretací.

Přehled literatury by jistě bylo možné rozšířit – vedle monografických výstav byl Medek v šedesátých letech zařazen i do řady výstav kolektivních, a to místních i zahraničních. V literatuře chybí kupř. jakékoliv hodnocení Jindřicha Chaloupeckého, chybí ale i odkaz na objemné Imaginativní umění Františka Šmejkalova (ed. Jana Šmejkalová) vydané galerií Rudolfinum. Ve sborníku k památce Mikuláše Medka (Bochum) chybí informace o autorech dalších textů. Pokud jde o Mrázův odkaz k tvorbě Jeana Dubuffeta, bylo by zajímavé připomenout názor Pierra Restanyho, který Medka s Dubuffetem – ovšem spíše v Medkův neprospěch - v roce 1960 srovnával. Autorka se kromě toho nevyhnula některým gramatickým a stylistickým chybám. Přesto se domnívám, že její text splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci. Práci doporučuji k obhajobě.

